

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Illvstrivm Controversiarvm Biga.

Caraccioli, Antonio

Coloniæ Agrippinæ, 1619

Tertivm Argymentvm.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64242](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64242)

SECUNDVM ARGVMENTVM.

11. 10. 719.
ad finem.

108 **I**DEM Gregorius Turonensis scriptum reliquit, / Martinum ordinatum fuisse Episcopum anno 8. Valentiniani, & Valentis Augustorum; is est Christi, iuxta vulgares Fallos 372. Gregorio autem Aeram Diocletianeam anno 283. hoc est anno citius vnà cum Ambrosio, & Latinis aliquot inchoanti, erit profectò 371. quibus si addideris Episcopatus Beati Martini annos 25. menses 4. d. 7. peruenies ad diem 11. Nouébris Anni 395. Supputatio clara est, & omnia probè conueniunt.

109 Neque obstat, quæ interim ex castigatissimis Onuphrij Fastis posset fieri obiectio, videlicet, Annum, quo Valentinianus ad Imperij fastigium euectus est, fuisse bissextilem, atque adeò à Christo nato 364. Hinc verò sequi octauum Annum Valentiniani fuisse Christi 372. non autem 371. vt ex Gregorio statuimus: Non inquam, valida est hæc obiectio aduersus Turonensem: Is enim vt diximus diuersam sequutus est Aeræ constitutionem, Ambrosium scilicet, & complures veterum imitatus qui Aeram Diocletiani, anno, aut biennio citius inchoarunt. Verùm quid officit diuersa Aeræ constitutio, si in annis Christi, & Urbis, atque Orbis Gregorius cum Eusebio, & Hieronymo, vt ipse se facturum miserat, planè consentit? Denique nobis sat est demonstrasse, quando Gregorius inquit Martinum factum fuisse Episcopum anno 8. Valentiniani, perinde sumendum esse, ac si dixisset iuxta vulg. Fallos anno 7. Vtraque enim supputatio eodem recidit, quia in Diocletiani, & in Constantini Imperio tantum disident, non autem in annis Christi, neque Urbis, neque Orbis.

TERTIVM ARGVMENTVM.

110 **S**ilatiùs, & diligentius explicemus vim argumenti illius, quod supra tetigimus, à Perpetui Episcopi ordinatione desumpti, non solum consequemur Martinum nequaquam obiisse anno sal. 402 sed etiam comperiemus obiisse an. 395. vt Turonensis clarè significat. Rationabor itaque hoc modo: Sanctus Perpetuus non solum, vt diximus, interfuit, sed etiam præfuit Concilio Venetico, pertinebant enim Venetici fines ad Turonensem, cui ipse præerat, Metropolitanì iure, Prouinciam, Concilium autem Veneticum quis non videat non posse constitui ann. salutis 453. vt Baronius, Binius, & Gordonus faciunt? eo enim ann. Sanctus Perpetuus nondum erat Episcopus Turonensis, quippè qui, vt supra multorum veterum testimonio firmauimus, ordinatus fuit anno 604. à Martini decessu. Atqui Martinus, Baronio, & Gordano obiit anno 402. quibus additi 64. conficiunt 466. non autem 453. Vide falsæ Theses quantum sibi inuicem aduersentur. Dicimus ergo cum Onuphrio, Concilium Veneticum celebratum fuisse anno 460. Magno

& Apol-

& Apollonio Coss. Ordinatio autem Perpetui non debet referri ad eundem Annum 460. quæ enim fieri potuit, vt inter tot, tantasque bellorum procellas, quæ per id tempus Gothis, & Isidorus tradit, Gallias inuadentibus, Aruernos Turonicosque potissimum diuexarunt, Sanctus Perpetuus statim, ac Sedem Turonensis Metropoleos inijt Concilium illud Veneticum, quo tot Episcopi conuenerunt, cogere, celebrare, & tutò absoluerè potuerit? Quod si cõ vim ad eò probabilis coniecturæ mihi cõcedatur, saltem Anno præcedente, videlicet 459. ordinatum fuisse Episcopum, cum ex altera parte constet, vel ipso Baronio asserente, id accidisse Anno 64. ab obitu Martini, euidentissimè inde sequetur Martinum anno Christi 395. ad cœlos euolasse, tot enim remanent, si è 459. subduxeris 64.

III.

QUARTVM ARGVMENTVM

SANCTVS GREGORIVS lib. 2. de miraculis Sancti Martini cap. 1. tradit se factum fuisse Episcopum Turonensem anno 12. Sigeberti Regis, & 179. à Martini obitu. Incidit annus iste in Annum Christi 574. Quod quia Baronius ipse concedit, probare ex Gregorio ipso superfedeo, alibi id prolixius, & diligentius confirmaturus. Itaque si à 574. dempseris 179. reliqui erunt 395. Hoc ergo anno Martinus obiit.

QVINTVM ARGVMENTVM

QUOD palmarium esse arbitror. Sanctus Martinus obiit die Dominico, tertio Idus Nouembris: sed iam dicta dies non incidit in Dominicam per ea tempora, nisi vel anno 395. vel anno 400. Atqui non potest eius obitus referri in annum 400. tum quia, vt superius vidimus, is annus abest ab eius ordinatione plusquam 29. annis, quod est aduersus omnem Historiæ fidem, tum etiam quod alioqui Martinus obiisset ætatis non 81. sed 86. annorum; quæ ambo falsissima, & antiquorum testimonio valdè contraria esse iam constat. Restat igitur asserendum obiisse Martinum Anno Christi 395.

113 Iam verò cum tot Chronicis rationibus, & tanta Antiquorum auctoritate pateat, Sancti Gregorij Turonensis narrationi de Martini funere ab Ambrosio procurato, nihil eorum, quæ Baronius obiecit, aut alius quispiam obijcere possit, obstare; Plurimas verò tum eiusdem Gregorij tum etiam aliorum supputationes optimè conuenire, reliquum est, vt cum eodem B. Gregorio ore pleno clamemus: *O Beatissimum Virum (Martinum) in cuius transitu Sanctorum canit numerus, Angelorum exultat Chorus, omniumque cœlestium Virtutum occurrit Psallentium exercitus, Ecclesia virtute roboratur, Sacerdotes Dei reuelatione glorificantur.* Hoc celestimate, quia Portum iam aspicio, Latus finio hanc disputationem. Meritò enim ea verba mihi canenda sunt, quæ Romana Ecclesia in suo